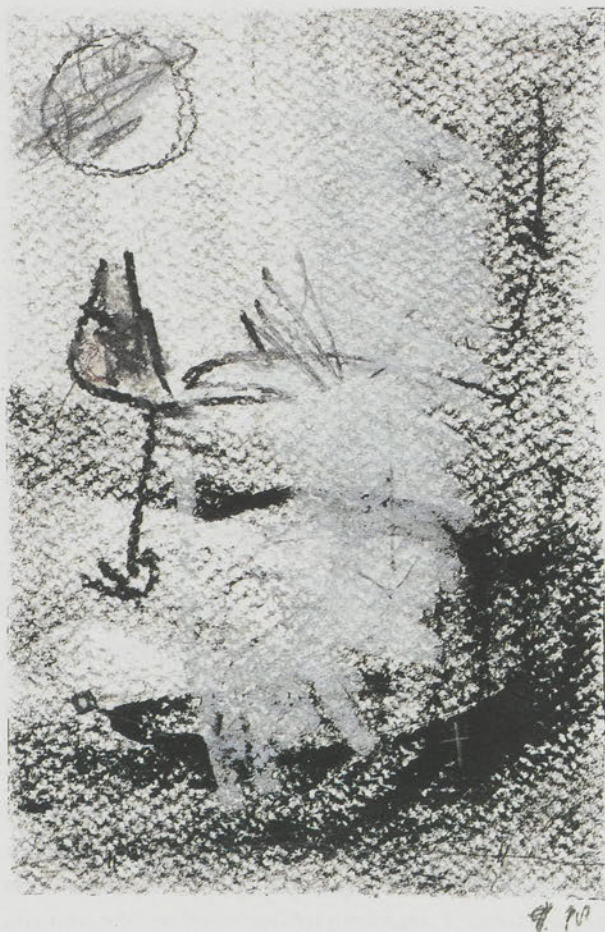

Beeldend kunstenaar Ignace Schretlen

liet zich inspireren door het thema 'verdwijnen'.

De resultaten illustreren dat verdwijnen

niet louter verlies oplevert.

Ignace Schretlen

Wat weg is is gezien

Wat verdwijnt is niet verloren

(deze pagina)

Niets verdwijnt uit je beleving zonder dat men zich er ooit bewust van was. Maar wat betekent dit verdwijnen dan? Gaat het ook écht verloren? Men hoeft geen Freudiaan te zijn om deze vraag ontkennend te beantwoorden. Zolang het bewustzijn intact is, blijft al wat ogenschijnlijk in de vergetelheid raakte ons wezen mede bepalen.

Verdwijnen is een dynamisch proces; een 'bezielde beweging' die mij als beeldend

kunstenaar fascineert en die ik al jaren tracht vast te leggen in *mouvements*; series tekeningen en schilderwerken op klein formaat, waarin ik die bezielde beweging registreer in, voornamelijk, wit en zwart.

Verdwijnen is opruimen

(pagina 65)

Het wordt geen lente als er geen herfst aan vooraf is gegaan. Lente betekent groei, en groei fascineert en imponeert. Groei in de lente legt op onvoorstelbare

wijze beslag op de beschikbare ruimte in de natuur. Die ruimte wordt in de herfst gecreëerd en is een minstens zo machtig en krachtig proces als de groei in de lente; iets wat velen van ons ontgaat. Verdwijnen in de natuur gebeurt vaak heel discreet. Wie treft er ooit een dode mus aan? Al schilderend in beelden vertalen wat niet in woorden valt uit te drukken, blijkt bijzonder moeilijk. Ik koos voor een lichttransparante, donkergrijze ondergrond met hierin een niet-egaal maar wel symmetrisch opgebouwd, krachtig rood veld, waarvan het zwaartepunt onder de middellijn valt.

De weg van het verdwijnen

(Pagina 66)

Het proces van verdwijnen is niet te vergelijken met een mist die de dingen gelijktijdig en in gelijke mate aan het zicht onttrekt. Onze relatie tot hetgeen verdwijnt bepaalt de wijze waarop en de mate waarin dit proces zich voltrekt. Daarbij vervagen de contrasten niet, maar worden ze juist groter. Verdwijnen is een onbarmhartig maar zuiver proces, waarin alles van waarde zich scherper begint af te tekenen tegen de achtergrond van alles wat van minder belang bleek.

Verdwijnen doet verschijnen

(pagina 67)

Verdwijnen is allebehalve een automatisch verlopend proces. Iemand verdwijnt niet uit onze gedachten als een wolk die uit beeld drijft. Wij hebben invloed op dit proces. Iets laten verdwijnen is een wezenlijk onderdeel van het scheppen van orde, sterker nog, van élk scheppingsproces. Kunst scheppen is zoeken naar evenwicht tussen laten verdwijnen en doen verschijnen. Zo'n proces verloopt in fasen. Zelden heb ik vrede met een direct resultaat. Er ontstaat pas iets nieuws als dit eerste resultaat teniet wordt gedaan en vanuit de wanhoop over de vernielde creatie het échte scheppen begint. Dat maakt het moeilijk te bepalen of een werk af is. Wanneer je besluit verder te gaan, is er geen weg terug. Misschien komt er nooit een eind aan de cyclus van het laten verdwijnen en doen verschijnen.